

lahti wõttis, leidis, et se kuld-rahha täis olli ja tahtis rõmuga kohhe koeo jooksta; agga ta kehwa ello tulli temma mele ja langes nüüd esmalt põlwele peale mahha ja tännas süddamest Jummalat, kes need nored kaarnad toidab ja lillikesed wälja peal ehhitab, nenda siis ka temma hädda näinud ja wähhendanud.

Nende sõnnade peale tõusis maast ülles, wõttis kasti ja hakkas koeo minnema. Kui ta weel alles läks, hakkas temma isseennese mõtlema: „Kelle kastike se kül peaks ollema?“

Temma olli selle põllo naabri Jurri käest ostnud, kes weel paljo kehwa olli, kui temma; agga holetusse ja sandi põllo harrimisse läbbi kehwa jänud; et Jurri isä kül enne wägga rikkas olnud, kes agga sure sõa aeal äkki olli ärra surnud, sedda teadis Ado.

Ta arwas et Jurri õnnis isä sedda rahha on waenlaste eest seina mahha matnud ja isä pea pärrast sedda surnud. Ta se ei woinud ka teisiti olla. Nüüd mõtles Ado, kes süddamest õigust armastas: Minna ollen sedda põllo kül ostnud, agga mitte sedda rahha!

Se ei olle siis mitte minno, waid naabri Jurri pärrandus, mis temma isä waenlaste risumisse eest seina warjule on pannud, selle lootsuga, et kui temma ka sureb, poeg sedda ommeti kord saab leidma.

Selle wägga mõttega ei läinud temma siis mitte koeo, waid otse teed naabri Jurri jure ja panni kasti rahhaga laua peale ja ütles: „Sinno põllo ollen minna kül ostnud, agga mitte sedda warjule pandud rahha. Wõtta sinno omma, mis Jummal minno käe läbbi sinnule on saatnud!“

Kui Jurri selle kasti hiilgawa kullaga omma ees näggi, mis nüüd temma omma piddi ollema, siis ei teadnud temma, kuidas temmaga olli, kas se olli unne näggo woi ilmse. Wilmaks langes omma hea sõbra kaela ja nuttis tanno silma piisaraid ja hüdis sure healega: „Minno armas wend ja naber! nüüd olleme mõllemad häddast peasnud ja aidetud, sest meie jaggame selle rahha poleks, ja jäme surmani kofko ellama!“